

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth Péter ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe)felperesnek - a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium által képviselt **alperes neve** alperes ellen - kártérítés megfizetése iránt a Baranya Megyei Bíróságon indított perében a 2011. december 7. napján kelt 11.P.21.613/2010/28. számú ítélet ellen az alperes részéről 29. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 6.000.000 (hatmillió) forintra, míg az általa fizetendő elsőfokú perköltség összegét 520.000 (ötszázhuszezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az 1987. februárjában történt gyomorvérzését követő kórházi kezelése során vértranszfúziót kapott, amelytől Hepatitis C vírussal fertőződött, és májgyulladása alakult ki. Fertőzöttségét 2010-ben állapították meg, amelyet a 2010. május 7. napján elvégzett májbiopszia megerősített. A felperesnél diagnosztizált HCV fertőzöttség genotípusát érintően 1b jellegű, súlyosságát tekintve a négyes fokozatú skálán 2-3 közötti stádiumú. A 2011. június 2-án megkezdett gyógyszeres kezelést a májszövetten eredménye (nagyecseppes elzsírosodás) és a felperes testsúlyfeleslege miatt egy alkalom után fel kellett függeszteni. A kezelések eredményessége érdekében tíz kilogrammos testsúlycsökkentést írtak elő,

amelynek teljesítése a felperesre komoly terhet ró. Gyomorműtétei miatt ugyanis diétára, ezen belül folyamatos étkezésre szorul, a 2010. évben lezajlott Guillain-Barre szindróma miatt állandó végtagfájdalmai vannak, így mozogni nehezen tud, májbetegsége pedig a testsúlycsökkentő gyógyszerek használatát kizárja. A felperes tanult szakmájának (vájár) gyakorlására nem alkalmas, tehergépkocsi vezetőként foglalkozásszerűen nem dolgozhat. Az elszenvedett vírusfertőzéssel összefüggésben a felperesnél szorongás, depresszív élményszínezet jelentkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét teljesítve az alperest 9.000.000 forint nem vagyoni kárpótlás, és 610.000 forint + ÁFA elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolása szerint a felperes esetében alkalmazott vérkészítmény ugyan nem gyógyszer, de az állam kártalanítási felelőssége szempontjából azzal azonos elbírálás alá esik. Az alperes ezért a vértranszfúzió idején hatályban volt, az egészségügyről szóló 1972. évi II. törvény (Eütv.) 22. §-ának (2) bekezdése és 58. §-ának (3) bekezdése alapján kártalanítási kötelezettséggel tartozik. A felperes pszichés és fizikális sérüléseit, életmódjának kényszerű megváltozását értékelve úgy foglalt állást, hogy az elszenvedett hátrányok kiegyenlítéséhez - az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alapján - 9.000.000 forint nem vagyoni kárpótlás szükséges.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, és a nem vagyoni kárpótlás összegének 5.000.000 forintra, míg az elsőfokú perköltség összegének 380.000 forintra történő leszállítása érdekében az alperes fellebbezett. Álláspontja szerint iratellenes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperesnél már csak a májátültetés van hátra. A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény ugyanis egyértelmű abban a tekintetben, hogy a felperes jelenleg májtranszplantációra nem szorul. Indokolt lenne viszont a felfüggesztett gyógyszeres kezelés mielőbbi újraindítása, ugyanis ezzel a szövetelhalás mértéke jelentősen lassítható. A felperes testsúly többlete azonban gátolja az állapotát javító komplex antivirális terápia megkezdését, és a máj nagycseppes elzsírosodásán keresztül akadályozza az új májsejtek kialakulását. A felperes tehát saját magatartásával életesélyeit rontja, ezért az Eütv. 22. §-ának (1) bekezdése alapján csak részleges kártalanításra jogosult.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy az 1959-ben született felperes 1978-ig dolgozott vájárként. Gépkocsivezetőként heti néhány alkalommal jelenleg is végez munkát.

A fentiek szerint kiegészített tényállásra is tekintettel a másodfokú bíróság csak részben értett egyet az elsőfokú bíróság érdemi döntésével.

A felperes vértranszfúzióval okozott vírusfertőzése, és ennek folytán az alperesnek az Eütv.22. §-ának (2) bekezdése, illetve 58. §-ának (3) bekezdése alapján fennálló kártalanítási kötelezettsége a másodfokú eljárásban nem volt vitatott. Az alperes fellebbezése kizárólag az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kárpótlás összegének leszállítására irányult.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság ítélete olyan megállapítást nem tartalmaz, hogy a felperesnél már csak a májátültetés van hátra. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján ismertette a Hepatitis C vírusfertőzés esetén alkalmazható kezeléseket, melynek során arra is kitért, hogy a betegek harmadánál - akiknél a kezelés nem eredményes - a gyógyulás érdekében már csak májátültetésre van lehetőség. A felperessel kapcsolatosan azonban kifejezetten hangsúlyozta, hogy jelenlegi egészségi állapotában májtranszplantációra nem szorul.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a felperes esetében 2010. június 2. napján megkezdett peginterferon-ribavirin kombinált kezelést a felperes testsúlyfeleslege miatt kellett megszakítani, a kezeléstől ugyanis csak testsúlycsökkenés esetén várható eredmény. Ugyancsak tartalmazza a szakértői vélemény azt a megállapítást, hogy a gyógyszeres kezelés mielőbbi megkezdése indokolt a felperes egészségi állapotának javítása érdekében. Az orvosi iratokból megállapíthatóan azonban a felperes olyan gyomorpanaszokkal küzd, amelyek napi ötszöri étkezést tesznek szükségessé, a Guillain-Barre szindróma miatt a testsúly csökkentését elősegítő testmozgásokat nem tud végezni, a fogyaszttábletták alkalmazása pedig májbetegsége miatt nem jöhet szóba. A rendelkezésre álló adatok alapján tehát a felperes részéről olyan mulasztás nem állapítható meg, amely az Eütv. 22. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a nem vagyoni kárpótlás összegének csökkentését megalapozná.

A nem vagyoni kárpótlás összegének megállapításánál az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy a felperes gyógyíthatatlan betegségben szenved, amelynek tudata pszichésen is megviselte. Mások által is veszélyesnek tartott fertőző betegségben szenved, amely miatt munkavállalási lehetőségei korlátozottá váltak, betegsége emberi kapcsolatait hátrányosan érintette, életlehetőségei számottevően beszűkültek. Nem lehetett viszont értékelni, hogy a felperes tanult szakmájának (vájár) gyakorlására alkalmatlanná vált, ugyanis saját előadása szerint 1978-tól vájárként nem dolgozott. Tehergépkocsi vezetőként foglalkozásszerűen ugyan nem dolgozhat, de ezzel a tevékenységgel teljesen nem kellett felhagynia, alkalmasszerűen ezt a munkát a mai napig ellátja. Valamennyi hátrányt figyelembe véve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megítélt 9.000.000 forint nem vagyoni kárpótlást a jelenlegi ár- és értékviszonyok, és különösen a más hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlat alapján eltúlzottnak találta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. §-a (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalás összegét 6.000.000 forintra leszállította.

A felperes által követelt összeg a másodfokú bíróság döntésére figyelemmel sem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak, ezért az alperes a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése alapján a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő elsőfokú perköltség megfizetésére köteles. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (IMR.) 2. §-a (1) bekezdésének a./ pontja, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg. A felperes elsőfokú eljárási illeték megfizetésére való kötelezését a másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-ának (2) bekezdésének alapján mellőzte.

Az alperes fellebbezése nagyobb részben eredményes volt, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles részére jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság az IMR. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. A felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (Kmr.)13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles megfizetni a fellebbezési eljárási illetéket. Az alperes az Itv. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesült, ezért az őt terhelő fellebbezési eljárási illetéket a Kmr. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s, 2012. július 2.

. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró